

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/52/2023
Identifikačné číslo spisu: 1109251092
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1109251092.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O. F. B., narodenej XX. O. XXXX, N., N. XX, zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Bratislava, Rožňavská 2, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. Bl-7C/323/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2021 sp. zn. 7Co/151/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyňi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 05. augusta 2020 č. k. 7C/323/2009-392 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej náhrady škody 48.603,17 eura spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, náhrady škody vo výške 20.000 eur spôsobenej priet'ahmi súdu a náhrady nemajetkovej ujmy 50.000 eur titulom zodpovednosti za škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie vo vz'ahu k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdneho exekútora Mgr. Petra Šimka v období od 12. augusta 2002 do 29. januára 2004 uznal námietku žalovanej o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a poukázal na to, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú súdnym exekútorom bola založená až nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. za prípadnú vzniknutú škodu nesie zodpovednosť súdny exekútor. V tejto súvislosti poukázal na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať, teda nárok na náhradu škody od štátu by mohol úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Uzavrel, že v takomto prípade

nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia samotnej škody a pokiaľ mala žalobkyňa nároky voči exekútorovi Mgr. Šimkovi, mala ich uplatniť priamo u exekútora, nakoľko zákon č. 58/1969 Zb. neriešil v tom čase zodpovednosť exekútorov.

1.2. K namietaným rozhodnutiam označených žalobkyňou ako nezákonné, súd prvej inštancie zdôraznil, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 22. decembra 2004, ktorým súd neschválil príklep udelený na dražbe, a ktoré bolo na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vzhľadom na okolnosti a povahu rozhodnutia nepovažoval za nezákonné, pretože nezákonnosť nebola konštatovaná v zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu a v súdnom konaní o náhradu škody súd nemôže sám vyhodnotiť dotknuté rozhodnutie ako nezákonné. V súvislosti s ďalším rozhodnutím označeným žalobkyňou ako nezákonným, a to uznesením Okresného súdu Bratislava I z 01. decembra 2006, ktorým bola žalobkyňa zaviazaná na úhradu trov súdneho exekútora 35.062 Sk, uviedol, že Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 17CoE/52/2007 rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazal žalobkyňu na náhradu trov exekučného konania 22.977 Sk, následne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením dovolanie žalobkyne odmietol, ktoré rozhodnutie bolo zrušené nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2009 sp. zn. I. ÚS 393/2008 a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie uzavrel, že v konečnom dôsledku boli žalobkyňou označené rozhodnutia zrušené na základe podania mimoriadneho opravného prostriedku alebo na základe ústavnej sťažnosti a opätovne bolo v exekučnej veci konané a rozhodované, pričom následne prišlo k odstráneniu žalobkyňou namietaného protiprávneho stavu, preto sa stotožnil s argumentáciou žalovanej, že uvádzané rozhodnutia nemôžu byť titulom spôsobilým pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Vo vzťahu k namietaným prietahom exekučného súdu uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, že by disponovala kladným vybavením sťažnosti na prietahy alebo rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorom by boli konštatované prietahy aj v období, ktoré namietala. Na základe uvedeného vyslovil, že zo strany žalobkyne nebola splnená podmienka predpokladaná ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. existencia nesprávneho úradného postupu, pričom všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody nemôže sám konštatovať prietahy iného súdu alebo svoje vlastné v rámci exekučného konania.

1.3. V súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmom vo výške 50.000 eur súd prvej inštancie akcentoval, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázala, že jej ujma vznikla a že jej bola spôsobená práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Poukázal na to, že žalobkyňa nepreukázala vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré jej mali vzniknúť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a samotné tvrdenia žalobkyne ohľadom zhoršenia zdravia nepreukázala s tým, že ide o osobitný nárok podľa § 444 Občianskeho zákonníka, ktorý sa preukazuje inými dôkaznými prostriedkami ako náhrada nemajetkovej ujmy. K uplatňovanej majetkovej ujme 20.000 eur, v súvislosti s prietahmi v konaní pri schvaľovaní príklepu a rozvrhu výťažku dôvodil, že žalobkyňa nepreukázala výšku škody, pričom skutkové tvrdenia žalobkyne nekorešpondujú s predloženými dôkazmi.

1.4. Ohľadom uplatnenej škody 48.603,17 eura titulom nesprávnych úradných postupov súdnych exekútorov Mgr. Petra Šimku a JUDr. Jána Jonatu dospel k záveru, že žalobkyňa túto škodu nekonkretizovala a nedefinovala pri každom z nich jednotlivo, preto je nepreskúmateľná a nepreukázaná. Napokon súd prvej inštancie argumentoval aj tým, že žalobkyňa neodôvodnila priamu a bezprostrednú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalobu z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala kumulatívne splnenie zákonom predpokladaných podmienok pre úspešné priznanie náhrady škody, zamietol.

1.5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 20. októbra

2021 sp. zn. 7Co/151/2020 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Zároveň žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení konštatoval, že prvoinštančný súd postupoval správne, ak v prejednávanej veci skúmal a vyhodnocoval splnenie zákonných podmienok pre vyvedenie zodpovednosti štátu za uplatňovanú škodu, ktorými sú v danom prípade nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Podľa odvolacieho súdu bolo v danej veci potrebné upriamiť pozornosť predovšetkým na otázku vzniku samotnej škody, resp. nemajetkovej ujmy. Podotkol, že ak totiž žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala vznik majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, ktorá jej mala byť spôsobená, nie je možné priznať jej požadovaný nárok a je tu daný dôvod na zamietnutie žaloby. Pri hodnotení vzniku nemajetkovej ujmy, sa odvolací súd stotožnil s prvoinštančným súdom o jej nepreukázaní na základe vykonaného dokazovania. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré jej mali vzniknúť v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, keď zo žiadnych tvrdení žalobkyne nemožno vyvodíť, že v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu došlo k závažným negatívnym následkom vo sfére žalobkyne. Žalobkyňa nepreukázala ani priamu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (nezákonným rozhodnutím) a vznikom škody, t. j., že práve v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu (nezákonného rozhodnutia) jej vznikla ujma. Ak žalobkyňa v podanom odvolaní argumentovala rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (príp. Európskeho súdu pre ľudské práva), odpoveďou odvolacieho súdu bolo, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa posudzuje na základe iných kritérií ako je tomu v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím. Vo vzťahu k uplatňovanej majetkovej škode odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie vyvodil jej nepreukázanie ako i nepreukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a vznikom tvrdenej škody. Pokiaľ išlo o majetkovú škodu v sume 20.000 eur, žalobkyňa nepreukázala, že uhradila zmluvnú pokutu a úroky z omeškania titulom zmluvy o pôžičke. Napokon ani vznik majetkovej škody 48.603,17 eura spočívajúcej v nevyožnenej sume v exekučnom konaní žalobkyňa nepreukázala, keďže v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebolo exekučné konanie skončené. Doplnil, že okolnosť, že povinná v exekučnom konaní žije v Českej republike a na území Slovenskej republiky nemá žiaden postihnuteľný majetok, nie je spôsobilá pre vyvedenie záveru, že žalobkyňa vznikla škoda vo výške nevyožnenej pohľadávky v exekučnom konaní, ktoré nie je skončené. Podľa odvolacieho súdu nebolo možné vyvodíť zodpovednosť žalovanej za žalobkyňou tvrdený nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutia a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 CSP.

3.1. Žalobkyňa považovala posúdenie náhrady nemajetkovej ujmy za rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky predstavovanou rozhodnutím sp. zn. 4Cdo/130/2020. V tomto kontexte vymedzila právnu otázku, či „postačuje pre priznanie finančnej náhrady nemajetkovej ujmy preukázanie, že nesprávnym úradným postupom došlo k zásahu do práv poškodeného“. Poukázala na to, že ako poškodená osoba nebola povinná preukazovať konkrétnu výšku ujmy a splnila si svoju povinnosť tvrdiť a preukázať okolnosti, ktoré boli rozhodujúce pre úvahu súdu o primeranej výške finančnej náhrady za utrpenú ujmu. Žalobkyňa všetky okolnosti jej veci preukázala exekučným spisom, z ktorého je zrejмый úplný priebeh exekučného konania.

3.2. V spojitosti s namietaným posúdením majetkovej škody dovolateľka nastolila právnu otázku, či „je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekútora a exekučného súdu a vznikom škody v situácii, ak v čase začatia exekúcie mala povinná dostatok postihnuteľného majetku na uspokojenie pohľadávky žalobkyne, v dôsledku prietahov v postupe exekútora a exekučného súdu však došlo k nárastu prednostnej pohľadávky, ktorá skonzumovala podstatnú časť exekučne postihnuteľného majetku povinnej“. Mala za to, že za daných okolností bola takáto príčinná súvislosť daná, keďže 17-ročné neúspešné exekučné konanie je dostatočným dôkazom nevyožiteľnosti pohľadávky žalobkyne a

žiadna iná príčina vymoženie pohľadávky nezmarila. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnila s odvolacím súdom, ktorý v prípade prvej právnej otázky vec správne právne posúdil; žalobkyňa nejasne formulovala právnu otázku a neoznačila ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jej názoru odvolací súd odklonil. Navyše, ozrejmla, že v konaní nebolo preukázané splnenie už prvého predpokladu pre vznik nároku na náhradu škody, teda existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu. Otázka vzniku, resp. preukazovania nemajetkovej ujmy ani nemohla byť tou právnou otázkou, od ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o žalobkyňou formulovanú druhú právnu otázku, táto podľa názoru žalovanej predstavuje otázku skutkovú, ktorá nie je relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP. Z uvedeného dôvodu považovala podané dovolanie za neprípustné, navrhla ho odmietnuť, príp. ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania (vychádzajúc z jeho obsahu podľa čl. 11 ods. 1 a § 124 ods. 1 CSP) vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

11. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je nutné vykladať v spojitosti s § 421 ods. 1 písm. a) CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Tento dôvod prípustnosti sa teda viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to konkrétne v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd vo

svojich rozhodnutiach.

12. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a) CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť predovšetkým o otázku zásadného právneho významu (nie o otázku skutkovú), od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto predpokladov prípustnosti, dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvodu na odmietnutie dovolania a dovolací súd ďalšie podmienky prípustnosti dovolania neskúma.

13. Zároveň platí, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver odvolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

13.1. Vyššie uvedené znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú s rozhodovaným sporom vôbec súvis. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

14. Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľkou nastolené právne otázky vyššie uvedené kritériá nespĺňajú a ich formulácia opomína základné závery, na ktorých založili svoje rozhodnutia nižšie súdy. Dovolateľka síce zrozumiteľným spôsobom vymedzila v dovolaní dve právne otázky, tieto však vo vzťahu k posudzovanej veci nemožno považovať za kľúčové.

15. Ako prvú položila dovolateľka právnu otázku, či „postačuje pre priznanie finančnej náhrady nemajetkovej ujmy preukázanie, že nesprávnym úradným postupom došlo k zásahu do práv poškodeného“. V otázke náhrady nemajetkovej ujmy súdy nižších inštancií na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru o nepreukázaní vzniku škody (nemateriálnej ujmy); dôvodili, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázala, že jej ujma vznikla a že jej bola spôsobená práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Zo žiadnych tvrdení žalobkyne nebolo možné vyvodiť, že v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu došlo k závažným negatívnym následkom vo sfére žalobkyne, a v tomto smere neprodukovala dôkazy (ods. 19. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Súčasne skonštatovali, že žalobkyňa nepreukázala ani priamu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (nezákonným rozhodnutím) a vznikom škody, t. j., že práve v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu (nezákonného rozhodnutia) jej vznikla ujma. Vzhľadom na to, že v konaní nebolo preukázané, že nesprávnym úradným postupom došlo k zásahu do práv žalobkyne, možno dovodiť, že žalobkyňa položenou otázkou nerefletovala ustálený skutkový základ (ktorý ani dovolací súd nie je v zásade oprávnený prehodnocovať - § 442 CSP) a jej zodpovedanie by pre meritórne rozhodnutie nemalo žiadnu právnu relevanciu. Za tohto stavu je nastolená

otázka iba hypotetická. Je pritom potrebné zdôrazniť, že cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Predložená dovolacia argumentácia tak nepredstavuje vymedzenie kardinálnej právnej otázky spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

16. Dovolateľkou nastolená druhá právna otázka, či „je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekútora a exekučného súdu a vznikom škody v situácii, ak v čase začatia exekúcie mala povinná dostatok postihnutelného majetku na uspokojenie pohľadávky žalobkyne, v dôsledku prieťahov v postupe exekútora a exekučného súdu, ak došlo k nárastu prednostnej pohľadávky, ktorá skonzumovala podstatnú časť exekučne postihnutelného majetku povinnej“ bola síce v priebehu konania súdmi posudzovaná, avšak výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom nepredstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý bola žaloba žalobkyne zamietnutá. Odvolací súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na závere, že nebola splnená zákonná podmienka na vyvodenie zodpovednosti žalovanej za žalobkyňou tvrdený nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutia, t. j. preukázanie vzniku škody. Okrem toho sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého nebola preukázaná ani ďalšia podmienka pre danosť zodpovednosti štátu za uplatňovanú škodu, a to existencia nesprávneho úradného postupu a nezákonných rozhodnutí. Pokiaľ teda nastolenou právnou otázkou dovolateľka napádala posúdenie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ako jednej z troch podmienok pre vyvodenie zodpovednosti žalovanej za uplatňovanú škodu, s ohľadom na vyššie uvedené jej vyriešenie dovolacím súdom by neovplyvnilo meritérne rozhodnutie a právne postavenie žalobkyne v spore. Dovolateľkou nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia.

17. Pre úplnosť možno pripomenúť konštantnú judikatúru najvyššieho súdu, že „otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach“ (sp. zn. 5Cdo/126/2009, 7Cdo/208/2016, 1Obdo/57/2018). Vychádzajúc z tejto ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a s ohľadom na skutočnosť, že skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) je z hľadiska § 421 ods. 1 CSP irelevantná a nepodlieha meritérnemu prieskumu, bola aj z tohto pohľadu v danej veci vylúčená prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

18. Pomerované touto optikou preto dovolací súd uzatvára, že dovolateľka nevymedzila svoje právne otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. a) v spojení s § 432 ods. 2 CSP; absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania. Dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.